

П'єсу було створено в рамках Лабораторії драматургії Національної спілки театральних діячів України

Оксана Савченко

ovsavenoc@gmail.com

095 614 61 16

Коли ми курили космос

Основні дійові особи:

Ксала – 15 років, тусить на БЖ з неформалами

Нала – 15 років, близька подруги Ксали, тусить там же де Ксала, розумна

Кіт – 17 років, харизматичний чувак з довгими патлами та гітарою

Другорядні дійові особи:

Шима – 15 років, приятелька Ксали з сусіднього під'їзду

Вічний перехожий – дорослий 40-50 років невизначної зовнішності, якому завжди є, що сказати підліткам

Мама – 36 років

Фіон – 36 років, тато Ксали, журналіст

Міліціонер 1, Міліціонер 2, Провідниця

Сцена 1

КСАЛА: Туга була моєю незмінною і вірною супутницею майже з тих самих пір, відколи я себе пам'ятаю. З часом вона отримала риси, особливі прикмети – наче той злочинець, фоторобот якого висить і висить у метро. І ніяка поліція його не зловить. Поліція в наші часи хренова (сорян, дітки, за таке слово, але інакше і не скажеш). Проте радянські менти були нічим не кращими і не гіршими за сьогоднішніх, такими ж самими – тільки мінус гаджети. Мент – це стан душі – то я ще у п'ятнадцять зрозуміла. Тоді на початку 90-х ми частенько тусили в ДНД – місце таке було неподалік від БЖ і там же міліціонери мали свою базу. Тож я їх звички та манери добре вивчила. Чого ми стирчали під самим носом у представників закону – ми й самі не знали. Податися просто було нікуди. З парадняків нас ганяли добрі люди, на вулиці було холодно – бо осінь. От ми як горобчики і знайшли притулок. Під боком у міліції. Ми – це підлітки з феньками на руках та тонкими порізами на венах - трохи замурзані, трохи неприкаяні як всі наші п'ятнадцять республік – п'ятнадцять сестер, що несподівано отримали свободу та не вкурювали, що з нею робити. Ми тинялися у просторі, ми губилися у

часі, ми намагалися привести все до ладу зовні, не маючи його у середині. Відчуття тривоги було розлито по місту як туман у Карпатських горах, тривога лилася чорним світлом з кожного вікна на Андріївському узвозі. Хотілося плакати чи сміятися, чи просто перекинути собі попільничку на голову, аби втамувати ненажерливого злочинця - фоторобот якого паразитом оселився у кожному з нас.

Ксала та Шима їдуть у трамваї. На Ксали чорний витягнутий светр, драні у кількох місцях джинси з виведеними кульковою ручкою цитатами з різних пісень рок-виконавців, а також жирним написано на штанині «Група крові на рукаве». Шима в широкополій шляпі та червоній легкій куртці. Обидві худі, з нахабними поглядами та тим виразом на обличчях, що буває у дівчат, які от-от вляпаються у халепу.

Шима. Давай – звалимо звідси! Зара контролер зайде. Він уже у другому вагоні.

Ксала. Та давай проїдемо.

Шима. У нас квитків нема. Ще засунуть у ДЕПО, як минулого разу.

Ксала. Пару зупинок лишилось. Ламає пішки тулити. Контролер не встигне...

Шима. Ну блін!

Ксала. Та блін!

Повз Ксалу та Шиму проходить Вічний Перехожий, придивляється до штанив Ксали.

Вічний Перехожий (читає): «А жизнь – только слово, / Есть лишь любовь и смерть. / Эй! А кто будет петь, / Если все будут спать? / Смерть стоит того, чтобы жить, / А любовь... А любовь... (Ксали) Ой, можете трохи підняти светра? - Не можу віршика на ваших штанях прочитати.

Ксала: «А любовь стоит того, чтобы ждать».

Вічний Перехожий. Яка поезія.

Ще оглядає штани Ксали.

Вічний Перехожий. А чого це у вас інший надпис не на рукаві?

Ксала. Ви про що?

Вічний Перехожий (лагідно). Дівчинко, ну як же? Я про надпис на твоїх драних штанцях. У тебе там зазначено – «Група крові на рукаве»? То чого ж вона на штанях, а не на рукаві? Це ж трохи нерозумно, якщо чесно.

Ксала (*розуміє, що мужик над нею стібється, тож відповідає нахабно*). Дяденька, дайте сигарету, тоді скажу.

Вічний Перехожий. А знаєш, як я дівчат, які курять називаю?

Ксала. Не-а.

Вічний Перехожий. Пепельницями!

Шима. Дядя, нам ще немає вісімнадцяти! Ми несовшеннолетніє діти. Ми зара міліціонера покличемо і розкажемо, що ви нас дурницям вчите.

Вічний Перехожий. Це погроза?! Ви – соскі, що про себе воображаєте?! Я зараз вас навчу, як треба з дорослими розмовляти!

Ксала. Чого ви лізете? Ми вас що - трогаємо?!

Вічний Перехожий (говорить все голосніше та голосніше). Не чіпаєте?! Да ви своїми нахабними мордами чіпаєте! Що ви тут розсілися, як королеви?! Викормила держава на свою голову опудал нахабних! Ти що думаєш, надягла драні штани і то нормально?! Сигарету тобі? Може ще й хуй в рота?! Чого у тебе нігті синім викрашені? Що це за чурка у тебе на значку? Ти б ще волосся синім пофарбувала, щоб на городне опудало змахувати!

Дівчата нервово сміються.

Вічний Перехожий. Нарвані, ситі! Не бачили війни. Не нюхали пороху! Нічю, ви ще дізнаєтесь, як це – коли ти всім ВСЕ – а тобі дулю! Ви ще побачите... Іш, які розумні! Нічю. Нічю. Життя навчить! Суспільство покаже. Батьківщина тицне харею в правду...

Шима (тихо). Сбанамать! Йди звідси!

Ксала. Ага. Валіть нафіг! Бо зара кричати почнемо.

Ксала та Шима (кричать): К нам пристаєт етот дядя! Помогіте!

Вічний Перехожий. Зовсім здуріли?! Ша!

Ксала та Шима (ще голосніше): Люди, помогіте! К нам дядька лезет!

Трамвай зупиняється.

Вічний Перехожий (дівчатам). Сучкі!

Він швидко сходить на зупинці, трамвай їде далі.

Ксала. Фух! Звалив. Козел! І чого вони вічно лізуть?

Шима. Ага чіпляються. Блін! Ми з тобою не зійшли, нас точно контролери заловлять!

Ксала. Ну набрешемо, що квитки з'їли – типу щасливі попалися. Слухай, я от думаю - а синій колір на волоссі це ж кльово?! Я читала у «Механічному апельсині» про майбутнє, що всі типу будуть фарбуватися.

Шима. Гігі. А червоним не хочеш?

Ксала. Как галстук піонерській. Пасіба – ніт!

Ксала дивляться на другий вагон трамвая.

Ксала. Мать моя жєнщина! Цей псих зайшов у другий вагон і щось фіскалить контролеру.

Шима. Тихо. Повернись до мене і говори – типу все нормально. Блін!.. Він у наш бік дивиться! Короче, общаємось типу нічьо не бачимо.

Ксала сує Шимі у руки клаптик складеного паперу.

Ксала. Короче, про головне. Віддаси їй це рівно о дев'ятій вечора. Не раніше. Бо якщо раніше – мені тридець! Знімуть з поїзда.

Шима. Блін! Ну не знаю. Мені якось стрьомно.

Ксала. Шима, я тебе ніколи не підставляла!

Шима. Тобто ти хочеш, щоб я прийшла і просто тицьнула твоїй мамі оце? *(показує папірець, який їй щойно віддала Ксала)*

Ксала. Саме так.

Шима. А як вона плакати почне?

Ксала. При тобі не почне. Може потім...

Шима. Тобто подзвонити у двері. Сказати - вам записка і піти?

Ксала. Ага. А я тобі вугілля з «Камчатки» привезу. Прикинь, він міг його торкатися.

Шима. Ага. Лопатою.

Ксала. Може він руками брав і там досі є його відбитки?

Шима. Я теж хочу на «Камчатку»!

Ксала. А записку, хто віддасть? І потім у тебе ж тут кохання... Є, що втрачати.

Пауза.

Шима. Це маніпуляція. (в зал) Коли нам стукне по 33 ця навіжена (показує на Ксалу) підтримає мене під час розлучення з одним мурлом (це вона так назве мого чоловіка). І стане не такою навіженою, як от зараз - коли ми трясемося у нашому трамваї номер три по рідному «Отрадніку». І я думаю про те, що мені п'ятнадцять. І я закохана як кішка. Я ще не знаю, що скоро зроблю аборт, а потім стану лікарем-акушером. Моя подруга буде журналісткою. Ми обидві сильно змінимося, ми не будемо бачитися роками, навіть десятиліттями, проте нам завжди буде про що поржати, адже ми девкі з одного двору. Але зара вона мене просто вибішує!

Шима (Ксали). Мені шкода твою маму!

Ксала. Я тебе ніколи ні про що не просила.

Шима. Бреши.

Пауза.

Ксала. Ти забула, як ми гуляти ходили? З Хотаном!

Шима. До чого тут він?!

Ксала. А до того, що я через тебе, як дура сиділа і по телеку «Катрусин кінозал» дивилася, поки ти в кімнату з ним ходила.

Шима. Це був кращий день в моєму житті.

Ксала. Це був тупіший день в моєму житті.

Ксала. Забула, як я твоїй мамі сказала, що ти у мене, коли ти у нього ночувала?

Шима. Блін, ну дякую тобі велике! Яка жертва! Просто величезне пасіба!!

Шима відвертається від Ксали та несподівано плаче.

Ксала. Ей! Ти чого?

Шима. Нічьо! В нього дружина є.

Ксала. Так ти ж знала.

Шима. Але тоді він мені просто подобався!

Ксала. А зараз?

Шима. А зараз я хочу з ним на море, щоб тільки я і він. На все життя.

Ксала. Гм... Ну поїдеш ще.

Шима. Як я поїду?!

Ксала. На поїзді.

Шима. З дружиною?!

Ксала. Ну скажеш їй, що ти його байстрючка.

Шима. Що?

Ксала. Незаконнорожденная дочь!

Обидві починають сміятися.

Ксала. У нього такий ніс як у індика.

Шима. Ти нічо не розумієш у носах. У нього такий ніс. Такийий Ніс з великої літери «Н».

Ксала. (швидко) От бачиш, як тобі нереально фартонуло. Так що – передаси записку?

Трамвай зупиняється, двері відчиняються. Шима дивиться у вікно.

Шима. Шухер! Той поц до нашого вагону кондуктора веде!

Дівчата біжать до дверей, щоб вийти, але вони перед їхнім носом зачиняються з гуркотом. Ксала та Шима тарабаняють у двері і верещать на весь вагон.

Ксала та Шима: Випустіть на зупинці!!

Нарешті двері відчиняються, вони вивалюються з трамваю та біжать у весняну мряку. Здалеку чути, як їде поїзд.

Сцена 2

Кабінет слідчого. Звичайний кабінет з меблями 80-х, стіл завалений паперами. Фіон - тато Ксали, у окулярах, бере інтерв'ю у слідчого, на столі касетний диктофон, крім того він робить записи у нотатник.

Слідчий. Ничто в маньяке не выдает маньяка. Это мужчина средних лет, среднего телосложения, без особых примет. Образование тоже, естественно, среднее. Женат или разведен. Пьет в меру. Близких друзей не имеет. Ведет подчеркнуто традиционный образ жизни. Положительно характеризуется по месту работы. Таков портрет абстрактного сексуального маньяка – серийного убийцы.

Фіон. Но вернемся к маньяку из поезда. Что вы можете сказать о нем?

Слідчий. Мы располагаем весьма скудными сведениями. Орудует он исключительно в спальнях вагонов. Втирается в доверие к жертве, как правило, это женщина средних лет. Затем насилует, в процессе полового акта душист, никогда не оставляет следов.

Фіон: Это как?

Слідчий. Гм. Не кончает.

Фіон. Ну это распространенная проблема во времена перестройки. Все нервничают. Ребенок вырос.

Слідчий. А ты в однушке.

Фіон. Санузел совместный.

Слідчий. Жена разжирела – габариты не те, что были!

Фіон. А даже, если и те, все равно нет возможности поговорить по душам. Любовная лодка, такс сказать, с треском разбилась о быт!

Слідчий. І не кажіть, куме.

Фіон. Что?

Слідчий. Да это я так. Вспомнилось.

Фіон. Понимаю... Так сколько эпизодов на счету у упыря?

Слідчий (пауза): Более десяти. И это только то, что нам известно.

Фіон. Почему же милиция отказывается возбуждать уголовные дела?

Слідчий. Потому что дегенераты! Все летит к чертовой матери. Перестроились они, понимаешь ли! Раньше я думал, что это профессиональная деформация, потом понял, что они такими рождаются. Им все пофиг.

Фіон. Вот это «пофиг» можете расшифровать?

Слідчий. Да, пожалуйста, у нас же гласность. – Как выяснилось, местные опера не только всеми правдами и неправдами отказывают в возбуждении уголовных дел, но и прячут останки жертв. Вот недавно был случай. Пример совершенно непростительного балдыбайства. В Ворошиловграде фотограф снимал свадьбу. Молодые в качестве фона выбрали реку. Там вид хороший. И значит, смотрит этот фотограф в объектив – там невеста, жених – все счастливы. Улыбаются. И вдруг он видит по реке рука плывет! Будто бы указывает направление вверх. К небу. Как памятник Ленину, знаете, так вытянул руку и пальцем тычет.

Фіон. Или как Хмельницкий булавой!

Слідчий. Совершенно верно! Наш фотограф, хотя и молодой, но человек не равнодушный оказался, тут же, не смотря на протесты жениха и невесты, стал на свой фуджи запечатлевать этот момент с рукой. А потом присмотрелся – рука-то принадлежит мертвой девушке. Ее потом местные Офелией прозвали. Как выяснилось, это была восьмиклассница Даша Мирошниченко. Ее изнасиловали и убили. Ударили трубой по голове и сбросили в канализацию. Убийц нашли – начинающие психопаты. Подростки. Нигде не учатся, не работают. Ржали во время суда как кони – ни тени раскаяния.

Фіон. Беда нашего времени. Никто не раскаивается. Пройдет время и эти бандиты и барыги еще придут к власти. И в биографии какого-нибудь политика будущего непременно будет графа – что он сидел, крал, грабил, барыжил... Но это лирическое отступление. Так, а что фотограф?

Слідчий. Как честный человек побежал в милицию. По дороге встретил следователя Кукушкину. Он ей: «Товарищ следователь! В реке труп». А она ему: «Я на обеде».

Фіон. Кошмар.

Слідчий. И не говорите. Мутные времена. В итоге, труп свидетели невесты и жениха выловили.

Фіон. И что же делать простому человеку в такой нелегкой ситуации? Как защитить себя, детей?

Слідчий. Как – как? Кричать и бежать. А еще лучше в поездах не ездить.

Сцена 3

Чутно звук потягу. Ксала та Шима розходяться по різні боки сцени. Одна частина - це сходи хрущовки наверх, інша – вагон поїзду. Дія відбувається у двох локаціях одночасно.

Шима біжить сходами наверх.

Ксала мчить до вагону, з іншого боку підбігає Нала – з довгим чорним волоссям та у чорному витягнутому светрі. На перший погляд, дівчата схожі як близнючки, але насправді зовсім не схожі. Обидві одночасно заскакують у вагон поїзда.

Шима дзвонить у двері квартири.

На вокзалі грає «Марш Слов'янки». Поїзд рушає. Дівчата йдуть у тамбур.

Мама Ксали відчиняє Шимі двері. Та передає їй записку. Мама читає записку голосом Ксали. Шима тікає, що є духу.

Мама (голосом Ксали): «Мама, папа, я без розрешення взяла банку сгущенки и десять рублей. Извините. Я уехала в Питер. Мне просто надо увидеть могилу Цоя».

Мама Ксали опускається на підлогу. Світло у цій частині сцени гасне.

Нала та Ксала закурюють одну сигарету на двох у тамбурі. Передають по черзі одна одній, це співпадає з їхніми репліками: одна затяжка – одна репліка.

Нала. Поки тут постоїмо. (затягується) Цілий день не курила.

Ксала. Скажи кльово курити? Як провідник прийде - що скажемо?

Нала. Курити кльово. Скажемо, що ми чийсь діти.

Ксала. Ага. Курити і слухати музику. Скажемо, що чийсь діти.

Нала сильно кашляє. Ксала сильно кашляє.

Ксала (робить затяжку). Коли виросту, кину курити.

Нала (робить затяжку). Кинемо разом. А ти мою платівку з «Дорз» коли віддаси?

Ксала. Потім. А ти мої «Сто лет одиночества» коли повернеш?

Нала. Потім. До речі, на тобі мій светр.

Ксала. Ага. А на тобі мої джинси!

Нала. Ага.

Ксала. Ти що на них дірку прорізала?

Нала. Ага.

Ксала (розглядає штани подруги). Мені подобається. Тільки я б їх ще об асфальт потерла, щоб реальніше виглядали.

Нала. Та не, об асфальт дурна тема – вони ж забрудняться. І потім викличуть підозри у цивілів. Ще рішать, що ми якісь безхатченкі чи зайці.

Ксала. Гиги. Так ми реальні зайці.

Нала. Ну то й що? Не їздить?! Бачила там піввагона якийсь клас їде? От ми до них приєднаємось – ніхто й не помітить.

Ксала. У мене є згущонка. Може дамо школярам хабаря, щоб не видали?

Нала. Жирно буде. Ми за згущонку вписку у Пітері знайдемо. У Жилеткі. Чи у Фреда.

Ксала. Та не – Фред ще лізти почне.

Нала. У нього ж дружина ніби дома зараз?

Ксала. А якщо вона у відпустці? Забула, як влітку було? Я «Життя господіна де Мол'єра» на все життя запам'ятала.

Обидві сміються.

Нала. А я «Колибель для кошки». Пам'ятаєш, якими очима він на нас дивився? Ми такі сидимо – типу не врубасмося, чого він у трусах до нас у кімнату приперся і книжки читаємо.

Ксала. Ага. А той притирошний друг його анархіст бородатий взагалі рішив, що ми хворі на голову. П'ятнадцять років – класна відмазка.

Нала. Нам тоді було чотирнадцять.

Ксала. Тим паче.

Нала. Ти дуже наївна. Нам просто тоді сильно пощастило що ми не вляпались!

Ксала. Ну то не будемо у нього більше ночувати. Взагалі він липучий... Після спілкування з ним хочеться в душ піти.

Нала. Та да. Проте є аргумент на його користь - він живе майже в центрі міста. Неповдалік від Смольного. Чого нам до Жилеткі у спальник пхатися?! Якщо у нього дружина вдома буде – він не полізе.

Ксала. А якщо не буде?

Нала. Тоді ми дамо йому надію. А потім втечемо зранку.

Ксала. От ти ніби розумна, розумна, а іноді така дурна!

Нала. Я продумую варіанти вписки! (злиться) А ти панікуєш! І у тебе така манера поцовата - ти завжди думаєш про гірше.

Ксала. Той шо?! Я от так подумаю про самий гірший варіант розвитку подій – а потім хлوبيсь і все нормально відбувається. І ти одразу такий – фух – пронесло. Типу – тобі хочуть вліпити трійку за чверть по фізиці, і ти такий – типу капець – в мене буде трійка, а тобі раз і четвірку поставили і ти такий фууух – СЧАСТЬЄ єсть!

Двері тамбуру різко відчиняються, у дверях з'являється Кіт – юнак 17 років, з довгим світлим волоссям, шкіряній куртці та берцях, позаду нього софіти, тож він виглядає як рок-співак, поводитьсь децю манірно. Ксала та Нала застигають від несподіванки.

Кіт. Девчонкі, привіт!

Ксала, Нала. Привіт.

Кіт. Зайці?

Нала. А ти вовк?

Кіт. Та не бійтесь! Можете називати мене Кіт. У мене також квитка не має. Проте - цілий «Космос» в кишені. Покуримо?

Ксала. Давай.

Всі троє закурюють сигарети «Космос».

Кіт (сильно затягується). Життя приємна річ як не крути. Які плани?

Нала. Ти про вписку в поїзд чи вообще?

Кіт. І про вписку, і про вообще..

Нала. Постоймо тут, а потім підсядемо до школярів у вагоні. Приймуть за своїх.

Кіт. Там десятикласники! А ви малі!

Нала. Ми навчаємося у восьмому!

Кіт. Все одно малі. Так що, коли ви в мене шалено закохаетесь – не розраховуйте на інтим.

Ксала. Здався ти нам!

Кіт. Дякую! Це заспокоює. Просто у мене проблема – кожна жінка незалежно від віку, яка зустрічається на моєму шляху, через мить шалено у мене закохується. Спочатку вона дивиться на мої губи, потім її погляд стає скляним і потім всьо! – Вона попала.

Нала. І що далі?

Кіт. А далі – вже як складеться. Якщо вона мені подобається – я спеціально для неї пишу пісню, співаю і потім ми їдемо до неї. А якщо вона не подобається – я не співаю їй пісень, їду до неї додому, а потім, коли вона ще спить, беру у неї якусь коштовну винагороду за труди мої тяжкі і зникаю.

Ксала. Грабуєш?

Кіт (важко зітхає). Грубо. - Але так і є. По мені плаче в'язниця. Жартую. Ви довірливі як кошенята. І як вас тільки не попалили ще? Зуба даю, ви навіть не знаєте, що таке мінет?

Ксала. А ти «Ученіє дона Хуана» читав?

Кіт. Ну щось таке було. Типу путь воїна.

Нала. Не читав! А ми читали. Так що нам пофіг на твій мінет.

Кіт відчиняє двері тамбуру.

Кіт. Девчонкі, харе міряться знаннями, як чоловіки членами! Ми йдемо до вагону. Я – типу ваш вихователь. Буду говорити з провідницею, а ви піддакуйте.

Ксала. Я не буду тобі піддакувати, бо не знаю тебе.

Кіт. Тоді мовчи.

Кіт рішуче заходить до вагону. Дівчата переглядаються та йдуть за ним.

Сцена 4

Квартира Фіона. Кухня. Мама варить яйце в круту. Фіон нервово палить.

Мама. В милицію пока не надо звонить.

Фіон. Что ты заладила одно и то же?!

Мама. Как ты со мной разговариваешь?!

Фіон. Это твое воспитание! Вернее, его отсутствие.

Мама. И твое! Вернее, его отсутствие.

Фіон. Я всегда на работе.

Мама. Шикарное оправдание. Зато я всегда на курорте. Оставь покурить!

Фион. Что делать? Надо же что-то делать? На. (протягивает Маме сигарету).

Мама делает затяжку, передает сигарету Фиону.

Мама. Я созвонилась с мамой Налы. Та тоже уехала. Но она отпросилась на каникулы, не то, что наша. Записку написала и...

Фион. Надо было ее бить больше! Был бы толк.

Мама. Это не метод.

Фион. А твои истерики - метод?

Мама. Ты только поучаешь! А сам ни черта не делаешь!

Фион. Я делаю интервью.

Мама. А толку нам от них?

Фион. Я помогаю людям!

Мама. Пусть люди помогут тебе!

Фон. Я тебе предложил позвонить в милицию! Пусть ее снимут с поезда!

Мама. И напишут депешу в школу? Ты представляешь, какие у нее проблемы начнутся?

Фион. Марго, ты себя слышишь? У нее уже проблемы! Главное, чтобы ей не дай боже не попался этот убийца!

Мама. Какой убийца?!

Фион. У тебя сейчас яйцо подгорит - как всегда.

Мама. Я вкрутую варю.

Фион. У тебя даже вкрутую превращается в сгоревшее.

Мама. Я тебя предупреждала шестнадцать лет назад, что не умею готовить!

Фион. Вот именно, что шестнадцать лет назад! Могла бы и научиться.

Мама (тихо). Ты сказал «убийца».

Фион. Ничего я не говорил.

Мама. Я не глухая!

Фион. Дай поесть.

Мама. Я не понимаю, как ты можешь есть?!

Фион. Я сам себе каждый день удивляюсь, вот уже шестнадцать лет. Как я могу это есть?

Мама. Я тебе говорила!

Фион. Я тебе говорил!

Мама. Ты сказал «убийца». Что ты имел в виду?

Фион подходит к Маме и обнимает ее.

Фион. В поездах орудует маньяк.

В этот момент порядком подгоревшая кастрюля выстреливает яйцом в потолок.

Сцена 5

Кіт розмовляє з Провідницею (35). Притихлі Ксала та Нала стоять поряд..

Провідниця. Так я не поняла, маємо квитки чи ні?

Кіт. Маємо. Але вони у нашої вчительки?

Провідниця. Шкода, що ти ще в школі вчишся.

Кіт. Це ні на що не впливає.

Провідниця. Не розумію, про що ти. Дівчата, чого стоїмо сумуємо? Ведіть мене до вашої вчительки.

Кіт. Вона спить. Аж сопе. Втомилася сильно.

Несподівано Кіт дмухає у обличчя провідниці.

Провідниця. Ти очманів савсем?

Кіт. У вас пір'їнка на жакеті. (робить вигляд, що розглядає провідницю) Обана!

Провідниця. Шо?!

Кіт. Класні плечі. Зуб даю, ви у минулому циркачка. Підкачані плечі такі.

Провідниця. Давай два. Я акробатка. Списали гади через травмовані ребра.

Кіт. Як я вам співчуваю. А я одразу помітив, що ви нетипова еее співробітниця вагону. У вас осанка, м'язи.

Провідниця. Ой заливаєш, як соловейко.

Кіт (підморгує дівчатам). А я вам заспіваю!

Провідниця. А ти такой холодний как айсберг в океане?

Кіт. Ну у мене трохи інший репертуар. Але ви можете мене навчити.

Провідниця. Ходімо. Тільки швидко. А ці двоє? (киває на дівчат).

Кіт. Вони мої доньки. Духовні. Тож таскаю цей причеп з собою.

Провідниця. Ну то хай вже йдуть спати. Діти повинні спати. Дівчата, якщо місць не знайдете, лізьте на третю полку.

Кіт підморгує дівчатам. Та йде з Провідницею до неї в купе. Дівчата йдуть по вагону, шукають місце, де поспати.

Ксала. Дивний цей Кіт!

Нала. Чому?

Ксала. Якийсь не дуже нормальний.

Нала. А де ти бачила нормальних у цьому тупому світі? Якби не Кіт, ця тітка зсадила б нас з потягу! Он дивись полиця пуста – там ніби сумок немає.

Дівчата заглядають на третю полицю – звідти виглядає бабця.

Бабця. Ану йдіть звідси!

Ксала відсахується.

Ксала. Ша. Зараз провідницю покличемо. Якщо будете так гавкати.

Бабця. (шипить) Майте повагу до віку.

Ксала. У вашому віці зайцем бути соромно.

Несподівано бабця голосно регоче.

Бабця. Ти диви яке язикате. А я не заєць! Я зайчиха!

Нала (Ксалі). Ходімо від неї. Вона збоченка!

Дівчата йдуть далі. Зазирають на треті полки, звідти на секунду з'являються голови людей, які вискакують з полиць наче собаки з будок.

Ксала. Всюди люди. Це ж скільки зайців їде.

Нала. Не бачу вільних місць.

Ксала. Давай до провідниці у купе попросимось.

Нала (невпевнено). А як вони з Котом зайняті?

Ксала. Чим?

Нала. А ти не розумієш?

Ксала. А. ну да. Тра-ті-бі-дох. Бобік здох.

Сцена 6.

Ранок. Поїзд стоїть на зупинці. Ксала та Нала сплять на третіх полицях. По вагону ходять Міліціонери 1 та 2.

Міліціонер 1 (Міліціонеру 2). Ще п'ять вагонів. Оглянь тут все.

Міліціонер 2. Знову я?!

Міліціонер 1. А хто ще?

Міліціонер 2. В мене вихідний і знову труп. Як не зберусь відпочити – труп. І так кожної неділі. Всі ніби показались.

Міліціонер 1. Треба пробити усіх пасажирів.

Міліціонер 2. Який у цьому сенс? Якщо пробивати – то чоловіків. Провідницю вбив чоловік.

Міліціонер 1. Ти вважаєш жінка на таке не здатна?

Міліціонер 2. Я припускаю, що її згвалтували. Ще й труси сперли.

Міліціонер 1. В наші часи за труси «неделька» можуть вбити без всякого інтиму!

Міліціонер 2. Так чому ж тоді вбивця лишив інші шість пар?

Міліціонер 1. Бо вона їх добре сховала. У мене у дворі одного хлопця за кросівки «адідас» у кому відправили.

Міліціонер 2. Тобто твоя версія - трухани з написом «середа» стали причиною вбивства?

Міліціонер 1. Звідки ти знаєш, що там було написано «середа»?

Міліціонер 2. Тому що «середі» серед залишених трусів немає. У моєї дружини такий комплект. Вона чітко по днях носить. Понеділок – значить, понеділок, вівторок – значить, вівторок.

Міліціонер 1. Коротше, там лишилося шість пар – ділимо їх на двох.

Міліціонер 2. А операм?

Міліціонер 1. Вони ж нежонаті.

Міліціонер 2. Труси «Неделька», дорогой товарищ, на дороге не валяються. Треба ділитися, бо зжеруть.

Міліціонер 1. Це аргумент. На ній ще лифон непоганий.

Міліціонер 2. Бери своїй.

Міліціонер 1. Ти мене за звіра маєш?! І потім він надірваний. (розмірковує) А коли шукати речовий доказ почнуть, то в мене його і знайдуть. Під кого рєш?

Міліціонер 2. У тебе параноя. Просто я рішив, що твоїй бабі розмір підходить. У потерпілої, тобто жертви – такий же розмір як у твоєї – там французька бірка. За французький лифон кожна жінка тобі дасть так, що до пенсії згадувати будеш.

Міліціонер 1. Ага. І після пенсії.

Міліціонер 2. Там же в одному місці надірване мереживо – підшити акуратно, випрати. Побризкати парфюмом і всьо! Питання з восьмим березням вирішено. Она твоя навекі.

Міліціонер 1. Та ти шо?! Твоя навекі? А звідки ти знаєш, який у моєї баби розмір?

Пауза.

Міліціонер 2. Ну як звідки? Звідти... Мені ж моя Настя розказала. Вони ж в одній бані миються. От вона і сказала, що у твоєї там як у французенок - по нулям.

Міліціонер 1 хапає Міліціонера 2 за грудки, притискає до стіни вагона, говорить плюючись слиною.

Міліціонер 1. А я-то думаю, ким це від неї тхне останнім часом?! Капець тобі.

На третій полиці голосно чхає Ксала.

Міліціонери здригаються від несподіванки. Міліціонер 2 лізе рукою на третю полку та витягає звідти Ксалу.

Ксала. Пустіть! Пустіть мене!

Міліціонер 2. О! Там ще одна шмара сховалась!

Міліціонер 2 витягаю за волосся Налу.

Дівчата стоять перед міліціантами і трясуться від жаху.

Міліціонер 1. По вагонах працюєте?

Ксала. У школі вчимося! У шостому класі.

Міліціонер 1. Документи?

Нала. Товариш міліціонер, які документи? Ми ж неповнолітні. Ми з класом на екскурсію до Києва їздили. І от проспали!

Міліціонер 1. А чому тоді на третіх полицях лежали?

Нала. Так ми експериментували. Ми одну історію вчитали. Про піонерів-героїв. Їхні страждання. От і вирішили на спір поспати на третіх полицях – типу витримаємо чи не витримаємо. Силу волі виховували.

Міліціонер 2 сміється.

Міліціонер 2. І давно ви прокинулися?

Ксала. Так ми про труси нічо не чули.

Нала робить страшні очі Ксали, оскільки та бовкнула палевну дурницю.

Нала. Ми нічого не чули, не бачили. Спали ніби мертві. Класна нас не розбудила – от і маємо тепер купу неприємностей. Відпустіть нас, будь ласка. Нас батьки чекають. У мене папа в КДБ працює. Володимир Маркес звати. Може чули?

Міліціонер 1 (Міліціонеру 2). Нехай йдуть.

Міліціонер 2. Ви щось з Києва везете родичам?

Ксала. Сгущонку.

Міліціонер 2. Лишайте. І мотайте звідси!

Ксала лишає банку сгущеного молока міліціонерам, дівчата швидко тікають за вагону, вискакують на перон.

Нала. Фух! Мало не попались.

Ксала. Повний Гондурас! Ти чула про вбивство?

Нала. Ти думаєш це Кіт її придушив?

Ксала.. А хто ще? Він же до неї попхався. Я вночі один раз прокинулась – а він стоїть напроти мого обличчя і дивиться. Я злякалась сильно. А він тихо так мені говорить: «Життя приємна річ мала». Мотонув патлами і ушився.

Нала. Повний Гондурас! Він напроти мене також стояв і дивився. Тобто він її вбив і потім нас хотів придушити?

Ксала. Якщо він маніяк – то його від одного убивства повинно попустити на якийсь проміжок часу. В мене тато цю тему досліджує. Маняки як нарики – дозу отримали і затаїлися.

З-за спини до дівчат підходить Кіт, він виглядає пом'ятим та невиспаним, з кишені у нього виглядає клаптик білої тканини.

Кіт. Привіт, малі!

Ксала та Нала скрикують від несподіванки.

Кіт. Такими криками жодна жінка мене не зустрічала. Ви чого?

Нала. Та ми зраділи. Як пройшла ніч?

Кіт. Почуваюся вичавленим як лимон! Жінки середнього віку – справжні гетери!

Ксала. Ну ми дуже раді за тебе. Ми підемо.

Кіт. Можемо піти разом. Я місцевий. Все вам покажу.

Нала. Спасибі, Кіт, але ми не хочемо тебе обтяжувати.

Кіт. Так мені в каф буде. Ми класно проведемо час. Якщо захочете впишетесь у мене. Я разом з мамою живу. На Літейному проспекті.

Нала. Прикольно як.

Ксала. Ага. Прикольно. Тільки нас родичі чекають. Ми ж до них приїхали.

Кіт. Без квитків?

Ксала. Так ми їх загубили.

Кіт. Загубили?

Нала. Так. Пішли на сейшен напередодні від'їзду, там такий натовп був і вони випали.

Кіт. А де ви їх тримали?

Ксала. Так у кишенях.

Кіт. Ну хіба можна квитки тримати у кишенях. Вперше таке бачу. У вас сірники є?

Ксала. Ні.

Кіт. Також випали?

Ксала. Закінчились.

Кіт. Чекайте. Я схожу підкурити. А потім швидко вшиємося звідси разом.

Нала. А чому тобі треба швидко вшитися?

Кіт. Довго пояснювати, але не люблю довгих прощань.

Кіт відходить.

Ксала. Тікаймо! Ти бачила, що у його кишені?

Нала. Ти думаєш це труси тієї провідниці?

Ксала. Я навіть переконана, що там написано «середа».

Дівчата швидко йдуть пероном, але їх окликає Кіт.

Кіт. Якщо ви стріляти сигарети – у мене є. (протягає пачку «Космосу»).

Ксала та Нала беруть по сигареті.

Кіт. Ви не подумайте нічого такого. Просто я відчув, що ви ніби свої. Розумієте? Що мені вам нічого не треба пояснювати. Ви нічого від мене не хочете. Таке співпадіння рідкість. Це я вам з висоти своїх вісімнадцяти років кажу.

Ксала та Нала переглядаються.

Ксала. Ти чув, що у поїзді сталося?

Кіт. Ні. А що сталося?

Нала. Вбивство!

У цей момент до Кота підбігає Провідниця. Вона кидається йому на шию.

Провідниця. Ти навіть не попрощався!

Кіт обіймає Провідницю. Ксала та Нала витріщили на неї очі.

Провідниця плаче.

Кіт. Мені дуже приємно, що я справив на вас таке сильне враження. Але не треба плакати.

Провідниця. Мою подружку, колегу з третього вагону придушили. Поки ми з тобою танцювали мінует її вбили!

Кіт (явно розгублений). Не треба пакати

Провідниця. Ще й ти уходиш. Ти такий! Такиий! Лиши мені щось на згадку про себе.

Кіт чеше потилицю, потім витягає з кишені носовичок, простягає Провідниці.

Кіт. Він чистий. Витреш сльози, згадаєш мене і все у тебе буде класно!

Кіт збирається йти.

Кіт (Налі та Ксали) Дівчата, приємно було познайомитись.

Кіт йде. Провідниця ридає. Ксала та Нала переглядаються, потім швидко біжать за Котом.

Ксала, Нала. Чекай!

Йдуть по перону втрьох. Грає марш «Слов'янки».

Сцена 7

Ксала та Нала лежать на даху багатопверхівки, палять та дивляться у небо. Кіт стоїть на краю даху та справляє нужду вниз.

Ксала. Дивись в перехожого не попади.

Кіт. Я ж не снайпер. Завжди промажую.

Нала. Ти п'яний як чорт.

Кіт.. Де ти бачила п'яного чорта?

Нала. От зараз – він переді мною. Гарний як Бог. І бухий.

Кіт повертається з трьохлітровою банкою пива.

Кіт. Дівчата. Я придумав гру. Робимо по ковтку та цілуємося одночасно втрьох.

Ксала. Фу!

Кіт. Та ладно тобі – це прикольно.

Вони як індіанці сідають у коло, по черзі відпивають по ковтку пива, та цілються одночасно втрьох. Світить яскраве весняне сонце. Під час поцілунку вони розмовляють.

Кіт. А як ви думаєте, Янка відьма?

Нала. Мені здається вона поет. Зараз ще бахнемо і підемо на могилу..

Ксала Там купа цойманів і мене вони бісять. Кіт прибери свого язика.

Кіт. Сама прибери! Я їх прожену і ви покладете свої квіти.

Нала. На квіти грошей вже нема.

Кіт. Вкрадемо у кавказців на ринку.

Нала. Так остобісіли гвоздики!

Кіт. А які ти квіти любиш?

Нала. Ну троянди.

Ксала. А я чайні троянди. В Криму вони так добре пахнуть – ніби обіцяють щось.

Кіт. А в мене такі асоціації викликає запах крейди.

Ксала. Ти точно збоченець!

Кіт. На себе подивись. Ти цілуєшся з малознайомим хлопцем та подругою одночасно. І це кльово!

Нала. Я думаю, ми цей день запам'ятаємо.

Кіт. Запам'ятаємо.

Ксала.. Запам'ятаємо.

Підлітки сміються. Сонце швидко сідає за горизонт.

Сцена 8.

Квартира батьків Ксали. Фіон пише статтю за столом. Мама накручує волосся на бігуді.

Фіон. Чому Ксали досі немає?!

Мама. Так у черзі за хлібом стоїть. Там український привезли.

Фіон. Мені на роботі консерви обіцяли. Шпроти.

Мама. Тільки дивись щоб не вкрали. А буде як минулого разу.

Фіон. Я таксі візьму.

Мама. Без таксі донесеш! Мільйонер!

По телевізору передають останні новини. Мама робить гучніше.

Телевізор. В связи с невозможностью по состоянию здоровья исполнения Горбачевым Михаилом Сергеевичем обязанностей Президента СССР и переходом в соответствии со статьёй 127/7 Конституции СССР полномочий Президента Союза ССР к вице-президенту СССР Янаеву Геннадию Ивановичу.

В целях преодоления глубокого и всестороннего кризиса, политической, межнациональной и гражданской конфронтации, хаоса и анархии, которые угрожают жизни и безопасности граждан Советского Союза, суверенитету, территориальной целостности, свободе и независимости нашего государства. (нерозбірливо).

ЗАЯВЛЯЕМ!

До квартири заходить Ксала без хліба.

Ксала (голосно). Це якийсь Гондурас! Переді мною хліб закінчився.

Сцена 9

Ксала сидить на підлозі у білій майці та червоній перуці. Біля неї стоїть самогонний апарат, з якого капає алкоголь у тьохлітрову банку. Та холодильник. Ксала описує свої відчуття та відтворює події, про які розповідає.

Ксала. Мені було в дупу погано в той день. І якесь ганчір'я лізло в мозок. Трамвай торхтів як завше під вікном, і був травень. Травень місяць, коли я народилася. Мені було нудно і нудило. Від усього світу. Мене нудило від людських пик у метро, від того як вони працюють щелепами, пережовуючи їжу, від псів, які бігали під вікнами та трахали псів протилежної статі, від квітів, які смерділи пахощами так, що мій ніс пух, як бараболя. Мене нудило від неба та від хмар, від рухів, від кольору, від звуків. Особливо задрав холодильник, який торохтів час од часу так ніби хотів жерти.

Ксала підходить до холодильника та різко відчиняє дверцята.

Я відкрила холодильник і він нарешті замовк.

Я дістала звідти самогон. Тато гнав його на кухні, проганяючи брагу через величезну темно-зелену каструлю. Я не сильно знаюся на технології виготовлення бухла у домашніх умовах, але та темно-зелена величезна каструля була обліплена тістом. Самогон капав чистими краплями бухла у величезну пляшку через кран. - Ніби хтось плакав.

Ксала дістає з холодильника пляху с алкоголем.

Я взяла своєю п'ятнадцятирічною долонею пляшку і лишила вологі відбитки пальців на склі. Адже руки у мене часто стають вологими і я цього дуже сильно соромлюся. Сильніше навіть ніж шмаркатися при всіх у носовичок.

Ксала затамовує подих, говорить через ніс: Мені легше не дихати мабуть, чим голосно шмаркнутися, або спитатися, де тут довбаний туалет.

Ксала говорить звичайним голосом: Отже я взяла пляшку. Я взяла блістер з пігулками. Я закинула першу пігулку трамадола до рота та зробила великий ковток з пляшки.

Закидає пігулку до рота та робить ковток.

Бухло полилося у мій малий шлунок і стало гаряче тілу. У мене горіли долоні і піт був ніби гаряча вода.

Я взяла лезо і не задумуючись зробила перший надріз.

Бере звичайне лезо та робить надріз на руці.

Я різала не вени, а просто руку. Мені стало боляче. Я ковтнула ще пігулку. СашБаш надривно вив з магнітофону.

Починає співати Башилячов: «Время колокольчиков»

Приміряючись до ритму, в якому він співав, я закидала пігулки до рота, запивала їх самогоном, а потім різала руку. Саме у такій послідовності.

Закидається пігулкою, робить ковток з пляшки, ріже руку.

Коли крові стало багато, я намалювала нею малюнок на аркуші.

Вмочає пензлик у рану на руці та малює на аркуші малюнок.

Абстракцію. Мою інтерпретацію мого короткого життя. Я малювала прямі риси та кола, так ніби не знала мови і форм, так ніби я була першою писемною людиною на землі і намагалася передати досвід аркушу...

Відкидає пензель.

Мені нічого було сказати світу. Мій досвід був мізерним, в мене все було добре, але бетон у середині мене заповнював світ пустотою. Я різала руку, щоб відчувати свою реальність. Я не хотіла вмирати, я лише хотіла отримати досвід болю.

Робить різкий рух – такий ніби її хтось підстрелив. Потім проговорює нижче надрукований текст та танцює так ніби вона учасниця гурту «Секс пістолз».

Потім я летіла по тунелю, лицем вперед – ніби я була поїздом. Я не відчувала суму, а лише - рок-н-ролл, який гарчав люттю дев'яностих. В якому був рик мого району, і якому так лічила рання весна.

Ксала зупиняється, робить ще один ковток.

Дев'яності навечно для мене пов'язані з чорно-білим кольором. З чорними капелюхами, які ми таскали з подругою на пару. Ми ходили на тусовку. Ми співали у під'їздах. Ми бухали з трьохлітрової банки і в нас був дружбан Кіт. Який на той час вже кілька місяців як тлів у землі.

Ксала робить ще ковток.

Йому було вісімнадцять. В нього були зелені продовгуваті очі, довгі патли та напрочуд блядський та веселий погляд. Ми цілувалися в трьох, сидячі на даху. А потім він ступив з даху вниз. Зробив крок у темряву. І тоді я змінилася... Момент, коли люди змінилася, рубцює її вік. Мені завжди буде п'ятнадцять. Навіть у сімдесят. А поки що мені п'ятнадцять і я мчу в повній неосознанке по тунелю, у якому хтось кричить.

Ксала знову танцює дикуватий танок. Хтось голосно кричить: Ааа! Ксала падає на підлогу обличчям догори. До неї підбігає літня жінка та знову кричить: ААА!

Ксала. В реальності кричала моя мама, яка знайшла мене на підлозі. Я мчала по тунелю, а моя бабуся плакала наді мною, бо думала, що я вмерла. Я була як п'яне одоробло, як бухий ангел, із забльованим обличчям.

На сцену виходять санітари та кидають Ксалу на лікарняну каталку чи носилки. Ксала віщує з каталки.

Мене тягли санітари на носилках, а я ругалася матом. Відбірним, як зеки у моєму під'їзді, як робітники у моєму під'їзді, як вчителі у моєму під'їзді, як діти у моєму під'їзді, як світ, як шкільна підворотня. Як плювалася матюками, як тітки сёмками. Я була дитиною свого оточення. Я блювала та лаялася так, що якесь чмо у білому халаті сказало моїй матусі.

Один з санітарів: Ваша дівочка прошла огонь і медніє труби!

Ксала: А я їх нічого проходила. Просто мені було погано, просто мені було добре. Просто я існувала у ритмі свого часу.

Ксала зістрибує з носилок на ноги та зав'язує очі темною пов'язкою.

Ксала: Тьма накрыла мене і я прокинулася.

Сцена 10

Ксала та Мама їдуть у трамваї.

Мама. Ти як?

Ксала. Та так.

Мама. Я тобі спідницю купила. Джинсову. Довгу. Дзвоником. Там квіти по подолу вишиті.

Ксала. Які?

Мама. Троянди. Тобі лічитиме. Ти рада?

Ксала. Ага. Ма, а ти квитки на трамвай купила?

Мама. Та – зараз ніхто не перевірятиме.

Ксала. Ні. Я хочу купити квиток.

Мама. Та плюнь. Навіщо?

Ксала. Ти ж сама завжди казала, що треба дотримуватися правил.

Мама. Ну казала. Той що?

Ксала. А як провідник прийде?

Мама. Той прийде.

Ксала. Він же штраф випише. Скандал вчинить.

Мама. Дитинко моя, з тобою все добре?

Ксала. Мама зі мною все нормально! І я хочу придбати квиток як усі НОРМАЛЬНІ люди.

Мама. Тихо. Тихо. Я куплю квиток. Куплю.

Ксала заспокоюється.

Ксала. Покажи спідницю.

Мама показує спідницю.

Ксала. Опана! Джинса-варьонка.

Мама. І тобі так лічитиме.

Ксала. Буду нарешті схожа на дівчину. А то все штани, штани драні. А де купила?

Мама. Так біля лікарні.

Ксала. З рук купила?

Мама. А як інакше? В магазинах же нічого пристойного. А на ринку «Юність» все є. І варьонки, і кросівки «адидас» китайські. Хороший ринок «Юність»

Деренчливий звук трамваю підсилюється.

Ксала. (пробує слово на смак) Юність... Ю-н-і-с-т-ь...

*Мама та донка їдуть трамваєм по місту. За вікном проносяться київські краєвиди,
так швидко ніби минає життя.*

Кінець

*Якщо вас зацікавила ця п'єса, просимо перед постановкою узгодити питання
авторських прав з автором.*